

Zakony - Jezuici - historia, charakterystyka, informacje. Jezuici w Polsce

Zakon Jezuitów to inaczej Towarzystwo Jezusowe, czyli Societas Iesu (SI). Powstanie jezuitów datuje się na dzień 27 września 1540 roku, kiedy św. Ignacy Loyola razem ze swymi przyjaciółmi złożył w stolicy Włoch śluby zakonne. Rok 1773 przyniósł na mocy decyzji ówczesnego papieża Klemensa XIV kasację zakonu. Życie zgromadzenia jezuickiego wznowił zaś papież Pius VII dopiero w roku 1814.

W roku 1564 w Lidzbarku Warmińskim powstał pierwszy zakon jezuitów na terenach polskich, a rok później – w Braniewie. Osobą, która przyczyniła się do przybycia tych mnichów do Polski, był kardynał Stanisław Hozjusz.

Jezuici początkowo bronili i szerzyli katolicyzm – to były ich główne cele. Przeciwwstawiali się też obcym doktrynom teologicznym w czasie reformacji. W późniejszym czasie jezuici rozwinęli działalność jako duszpasterze, rekolekcjoniści, kaznodzieje, organizowali misje, byli pedagogami, wychowawcami, nauczycielami, wydawcami. „Ad majorem Dei gloriam”, czyli „na wielką chwałę Bożą” – można w tej formule zamknąć wszystko to, co postawił przed sobą jako zadanie jezuicki zakon.

W konstytucjach jezuickich istnieją zapisy, że celem mnichów było nie tylko oddawanie się sprawom zbawienia i doskonalenia, ale też pomaganie innym to osiągać. Z murów zakonów jezuickich wyszło wielu znanych i cenionych świętych i duchownych, a w szczególności tych z Polski. Należeli do nich m.in. św. Andrzej Bobola oraz św. Stanisław Kostka, Grzegorz Piramowicz, Franciszek Bohomolec, Piotr Skarga, Jakub Wujek.

Do końca XX wieku Zakon obejmował 22885 członków pochodzących ze 100 skrajów. W Polsce znajdują się dwie prowincje zakonne jezuitów, gdzie łącznie jest około 600 mnichów. Strój zakonny jezuitów obejmuje czarny habit oraz czarny pas, którym przepasany jest habit.